

PETRKLÍČ

Svoboda – dar a úkol

Svoboda a nezávislost, jak všichni dobře víme, jsou nezbytné k správnému vývoji a fungování člověka. Válečné události, kterých jsme svědky, ukazují, k čemu vede nedostatek svobody – nejenom k narušení fungování státu, ale v první řadě k narušení dosavadního stylu života, narušení mezilidských vztahů, k růstu faktoru ohrožení života. To všechno má nepochybně negativní a špatný vliv na člověka. Bez svobody se nedá normálně žít a seberealizovat.

Ten, který nás stvořil, dokonale zná o klady a zápory lidské svobody. Bůh schválně nenařídil lidem „jenom jeden správný způsob života“, aby nám nechal možnost výběru se všemi konsekvencemi, které z toho vyplývají. Bůh nám daroval svobodnou vůli, abychom mohli volně rozhodovat, kterou cestou chceme kráčet.

Musíme přitom pamatovat na to, že Bůh, který lidem dal svobodnou vůli, se bude pasivně dívat na to, co děláme. Každý náš výběr bude Bohem ohodnocen a na Božím soudě se z něho zodpovíme. Když odmítneme možnosti, které nám dává svátost smíření, naše situace bude těžká. Protože každý Bohem neodpuštěný hřích – špatné využití svobody – je závazkem, kterému se nevyhneme.

V listopadu je dobře se nad touto pravdou osobně zamyslet a podívat se na naše užívání svobody v perspektivě věčnosti. Jak používáme Boží dar svobody, má obrovský vliv na destinaci našeho působení po naší smrti. Bůh nás o tom poctivě varuje, sděluje nám tuto pravdu v evangeliu, abychom k ní měli velmi seriózní přístup. Pamatujme, že svoboda není jenom dar, ale i úkol, z kterého odevzdáme zprávu na Božím soudě.

O. Adam Malczyński

Klimentek u Lipůvky

20. cyrilometodějská pouť

Tradici cyrilometodějských poutí vnímám v našem kraji jako velmi silnou. A proto vždy doma uvažujeme, kde slavnost svatých věrozvěstů prožijeme. Zda u nádherné kapličky svatých Cyrila a Metoděje nad Moravskými Knínicemi, či v kostele sv. Kateřiny v Šebrově-Kateřině (na místě dnešního kostela se Cyril s Metodějem zastavili při svém příchodu na Moravu a vztyčili zde kříž), nebo snad ještě na jiném místě naší diecéze?

O letošní slavnosti svatých Cyrila a Metoděje jsme se spolu s několika dalšími kuřimskými farníky vypravili na pěší pouť na Klimentek. V poledne jsme u farního kostela poprosili Pannu Marii o ochranu na cestu a vyrazili směr Zlobice. Putování to bylo místy náročné (zvláště pro malé poutníky), ale nakonec jsme zdárně dorazili na místo našeho setkání s poutníky z Lipůvky. Za společného zpěvu jsme došli na připravené místo konání mše svaté: na samotný Klimentek, kde kdysi stávala osada a také kostel svatého Klimenta.

Mši svatou sloužil již tradičně Mons. Jiří Mikulášek. Ve své promluvě

myslel nejen na důležitost aktivního předávání víry, ale i na jakousi pasivitu, či spíše odevzdanost do Boží vůle. Neboť dnešní společnost je zaměřena především na výkon (kolik jsem postavil domů, splnil úkolů apod.) a i my křesťané takto někdy smýšlíme (kolik jsem se pomodlil růženců, navštívil kostelů, vykonal poutí). Ale měli bychom si uvědomit, že i bezmocnost, neúspěch mají v duchovním životě svůj význam. Vždyť jsme ratolesti vinného kmene, který byl neplodnější právě ve své bezmoci a „nečinnosti“ na kříži. I dílo svatých Cyrila a Metoděje zažilo po jistou dobu také neúspěch. Po Metodějově smrti byli jeho žáci vyhnáni, slovanská liturgie zrušena, jazyk zapomenut. Ale dílem Božím je, že byla víra uchována, předávána a slovanský jazyk obnoven, liturgie povolena.

A za to je třeba Pánu děkovat, například na pouti oslavující ty, kteří svůj život zasvětili předávání víry. Svatý Cyrile, Metoději a Klimente, orodujte za nás!

Zuzka Jelínková

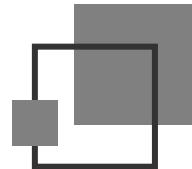
Paul Tournier – Dobrodružství života

Dr. Paul Tournier pracoval jako praktický lékař v Ženevě. Ve své knize popisuje touhu člověka prožívat svůj život naplno. Ze života se tak stává dobrodružství, které člověku přináší radost a spokojenost. Samozřejmě toto puzení může být v mnoha lidech utlumené a potlačené, ale nikdy zcela nevymizí. Člověk v průběhu svého života zažívá dobrodružství ve svém povolání, v manželství, tvorbě, ale i třeba revoluci. Aniž si to uvědomuje, poznává tak

původce všech dobrodružství a to je Bůh.

V závěru knihy se dostává autor k tématu stáří a smrti. Kdy se z člověka aktivního, který prožívá svá dobrodružství aktivně, stává člověk jiných dobrodružství, dobrodružství odpočinku. Odpočinku, který je člověku dán jako čas smíření se sebou samým a s Bohem. Křesťanská naděje ve vzkříšení a život věčný vlastně přislubuje pokračování tohoto našeho dobrodružství s Bohem.

Jana

Národní pouť' rodin

Žďár nad Sázavou, 29. - 30. 8. 2014

Na samotný závěr prázdnin se pár kuřimských rodin vydalo vlakem na pouť' rodin do Žďáru nad Sázavou. Ten den nebyla příliš příznivá předpověď', ale nějaký svatý nám zařídil dokonce i sluníčko. Ale abych nepředbíhala. Na vlakovém nádraží ve Žďáře na nás čekal autobus, který nás dovezl k areálu zámku, kde nás přivítalo již zaplněné nádvoří před hlavním pódiem. Mezi dospělými poutníky běhaly spousty děti se žlutými balonky (s nápisem Mezinárodní den rodinného hospodaření), které pak vzlétaly až do nebe, když bylo některé málo opatrné. U vstupu jsme mohli podepsat dres našeho společného týmu, který hraje podle motto poutě: Fandíme rodině. Ten pak na závěr pouti obdržel náš pan biskup Vojtěch Cikrle.

Na hlavním pódiu měl přede mší svatou duchovní slovo P. Vojtěch Kodet. Nebylo mi dovoleno stát a poslouchat, děti měly jiné zájmy, ale jednu myšlenku Vám předat mohu: „My si mnohdy myslíme, že když je řeč o nesení kříže, tak že jde o kříž, který nám nakládají a tvoří ti druzí, ale to jsme na omylu. Největším křížem jsme si my sami.“

Pak následovala slavná mše svatá (přenášena Tv Noe a Rádiem Proglas), kterou celebroidal spolu s ostatními českými a moravskými biskupy pan

kardinál Dominik Duka. Jak jsem již psala, udělalo se krásné slunečno, i mše svatá byla krásná, jen na závěr nám slova poděkování otce kardinála Duky zanikla, neboť vypadl proud a přestaly fungovat mikrofony.

Po obědě z vlastních zdrojů či od místních farmářů jsme měli možnost vybrat si z bohaté nabídky aktivit pro děti, přednášek a představení, které byly pro nás nachystány. Také jsme mohli navštívit stánky s prodejem knih, upomínkových a sakrálních předmětů,

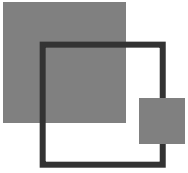
prohlédnout si časopisy Duha, Milujte se a další a další. Za prohlídku rozhodně stála Bazilika minor a pro milovníky historie prohlídky kláštera a muzejních expozic. Kdo

setrval u hlavního pódia, potěšil své oči a uši vystoupením Pavla Helana a po něm pohádkou divadla Koráb. A po předání dresu otci biskupovi a po požehnání jsme společně procesím došli do poutního kostela na Zelené hoře. Tam jsme prosili v litaních ke všem svatým za všechny křesťany, kteří nemohou svobodně vyznávat svoji víru, zvláště za křesťany v Iráku.

Jakoby se závěrem pouti skončilo i požehnání pro počasí, protože jen jsme sešli ze Zelené hory, spustil se liják, který nás provázal až domů do Kuřimi.

Zuzka Jelínková

Pout' na Vranov

Třetí neděle v měsíci září se stala pro naši farnost, můžeme říci, již tradičním termínem pro společné pěší putování na Vranov. Poutě jsou od pradávna vyjádřením vděčnosti, ale i proseb, které vysíláme spojeni s přírodou k Bohu. Každá pout' navíc znamená odřeknutí pohodlí, dopravit se na místo třeba autem, znamená to též sebezápor, např. přemocť touhu dlouho lenořit v posteli a v ranních hodinách vstát, no a po cestě snášet různé obtíže, únavu, bolavé nohy a mnohé jiné. Tempo chůze je při takové pouti pochopitelně přizpůsobeno vždy nejslabšímu poutníkovi. Pout' není vrcholový sportovní výkon, je to společná snaha a ochota dorazit k vytouženému cíli. Každý poutník se tak stává oporou a útočištěm tomu druhému. Po cestě je navíc dost času nejen na modlitbu a písně, ale i na sdílení. V myšlenkách se často vyplavuje i to, co bylo po delší čas skryto a člověk může nacházet sám sebe, své vlastní já, může navíc obohatit i ty druhé kolem sebe. Po cestě tak může vzniknout krásné společenství, kde se poutník cítí přijat touto „poutnickou rodinou“. Ten, kdo někdy putoval, mi třeba dá za pravdu. Jak říká věhlasný poutník otec Jan Peňáz, t.č. působící ve Křtinách, ten kdo putuje pěšky, modlí se nohama... a já mohu říct, že modlit se nohama je moc fajn.

Tak jsme se tedy my, poutníci z Moravských Knínic a Kuřimi, vydali v neděli 21. září 2014 za naší Matičkou Boží Vranovskou, abychom s ní oslavili její narozeniny. Z Mor. Knínic jsme odstartovali v počtu deseti poutníků do Kuřimi. U fary nás čekaly další posily a postupně na trase ještě další a další poutníci. Na Vranov nás připutovalo asi třicet, což je neuvěřitelný počet. Při sobotním vydatném lijáku jsme měli nemalý strach, zda se pout' vůbec uskuteční. Bůh nám opět potvrdil, že u

Něj není nic nemožné! Počasí se tedy umoudřilo a my mohli vyrazit. Náročnosti cesty se nezalekli ani malí poutníci, nejmladší poutník, tříletý Dominiček Císař, měl energie víc než kdokoliv z nás. V naší výpravě byly zastoupeny všechny generace, s obdivem jsem vzhlížela k našim maminkám, jak s přehledem a ještě k tomu s úsměvem zdolávaly všechny kopečky. Společně jsme se tedy ubírali přes Kuřim, Podlesí až k lelekovskému „Lelkovadlu“, po cestě jsme se pomodlili růženec a na Lelkovadle dali pořádnou svačinu a čokoládu, aby nám energie vystačila až na Vranov. Jsme rádi, že se do řad poutníků přidal i náš pan farář, otec Adam, který společně s generálním vikářem, otcem Jiřím Mikuláškem, sloužil na tomto mariánském poutním místě slavnou mši svatou. Tu zahájilo procesí krojovaných z Moravských Knínic, kteří přinesli milostiplnou sochu Panny Marie Vranovské za zpěvu Ave, ave, ave Maria. Na tvářích přítomných věřících byla znát radost, že se ještě i v dnešní moderní době udržují starodávné tradice. Pro nás krojované to byla čest, oslavit tímto způsobem narozeniny naší nebeské „Maminky“. Jsme rádi, že jsme se tento rok dohodli na společném termínu putování i s knínickými skauty, kteří dorazili na místo jen o malou chvíli po nás. Mši svatou jsme prožívali ale i s mnohými dalšími farníky, kteří se na místo dopravili autem či autobusem a tak to byla skutečně naše společná knínicko-kuřimská pout'. Dík patří Martinu Kšicovi za prvotní impuls k této akci, Milanu Císařovi za propagaci, Pavlu Juračkovi za pomoc, otcí Adamovi za duchovní doprovod, bratrům Paulánům za poskytnutí zázemí, dětem z náboženství za upletení věnce a přípravu sochy a všem ostatním, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a zdárném

průběhu této poutě. Díky též Panně Marii za pozvání. Věřím, že se za rok opět sejdem, třeba i s Vámi ostatními, kterým

to třeba letos nevyšlo. Už teď se těšíme!

Hanka Švábová

Neobyčejný víkend

Někdy se se ženou cítíme dost vyčerpání svými rolemi jak v práci, tak i v rodině. A to po všech stránkách: fyzicky, duševně a bezesporu i duchovně. Co považujeme za velké Boží požehnání je, že jsme si to s manželkou přiznali a dokázali to pojmenovat. Ale jak s tím naložit?

Určitě není náhoda, že právě v jedné takové chvíli v minulém roce jsme dostali nabídku duchovní obnovy pro rodiny s malými dětmi pořádané komunitou Emmanuel ve Fryštáku. Byl to pro nás silný impuls, nicméně s jistou časovou trvanlivostí. A tak jsme letos ani nemuseli diskutovat o tom, zda vůbec jet. Věděli jsme, že to potřebujeme – a zvláště tomu našemu manželství jsme to tak trochu dlužni.

Konkrétní program není až tak podstatné líčit. Za zmínku stojí, že o děti je postaráno bezvadně. Užijí si společného programu, ale když chtějí za

mámou nebo tátou, vůbec to nikoho neruší.

Co tam ale pro nás bylo tak podstatné, že se o to chceme se čtenáři podělit? To, co jsme tam prožili, bylo zcela jasné prozření naší situace. Náš život – rychle proudící řeku – jsme mohli chvíli pozorovat z dostatečného odstupu. Prostor pro manžele samotné, prostor pro dlouhou adoraci, úžasná síla přímluvné modlitby – to vše zapůsobilo, že ta „drobná zranění“, která jsme si sebou přivezli, se začala hojit.

A co také není žádnou náhodou, že toto požehnání nám bylo dopřáno týden před výročím naší svatby. To jsme prožili v nečekaném duchu zamilovanosti, jakou jsme snad už ani nepamatovali. :-)

Příští rok v září určitě chceme prožít další neobyčejný víkend, který všem rodinám s malými dětmi (do 12 let) vřele doporučujeme.

Kája a Zuzka Jelínkovi

Bůh a člověk hledající smysl

Viktor Emanuel Frankl a Pinchas Lapide.

Nejlepší kniha je ta, kterou vám někdo doporučí. S tímto tvrzením lze mnohdy souhlasit. Znáte toho, kdo vám knihu doporučuje, a víte, že mluví z vlastní zkušenosti, že vám nechce jen tak něco vnutit. Několikrát se mi ale také stalo, že mne doporučená kniha vůbec neoslovila. Ten, kdo mi ji doporučoval, ji třeba četl v úplně jiné životní situaci a její sdělení zapadlo do toho, co právě on prožíval anebo do zkušenosti, kterou sám udělal. Já mohu mít ale zcela jinou

zkušenost. Platí tedy v úvodu uvedené tvrzení? No, řekl bych – jak kdy.

První dojmy z knihy rozhovorů dvou židovských velikánů, Viktora E. Frankla a Pinchase Lapide mne spíše sváděly k pochybnostem, zda jsem svoje prostředky pro pořízení knihy investoval správně a zda správně investuji svůj čas při její četbě. Což o to, knihu mi doporučil nadmíru fundovaný člověk, profesor Vladimír Smékal. Ale – když jsem se prokousával rozsáhlými různorodými

úvody k samotnému textu, začal jsem Vladimíra Smékala tak trochu podezřívát, že mi knihu doporučil jen proto, že k jejímu českému vydání sám napsal úvod.

Moje pochybnosti ve mně hlodaly ale jen po tu dobu, než se se prokousal k samotnému textu, k rozhovoru dvou významných osobností. Jistě stojí za zmínku, že tato kniha vyšla až po smrti obou aktérů. Rukopis knihy – tedy záznam skutečného rozhovoru – byl objeven až několik let po smrti pana Frankla a jeho dědicové i přátelé pečlivě zkoumali, zda se jednalo o ryze osobní záznam anebo zda autoři rozhovoru zamýšleli tento záznam zveřejnit, případně vydat knižně. Nakonec usoudili, že záměr vydat rozhovor jako knihu je evidentní. Připravili tedy její vydání a dobře udělali.

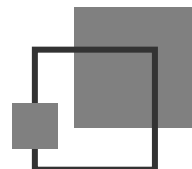
Viktor E. Frankl, zakladatel logoterapie, který významným způsobem ovlivnil celé další generace psychologů a skrze ně pak mnoho lidí angažovaných v nejrůznějších odvětvích, se vždy snažil vystupovat „nábožensky neutrálně“. Aby tak nevytvářel bariéry pro jedny nebo zavdával příčinu zpochybňování jeho vědecké práce pro druhé. V knize Bůh a člověk hledající smysl se před námi ale otevírá Franklova osobnost jako osobnost velmi pevně a samozřejmě zakotvená v Bohu. Osobnost, které bylo dovoleno nahlédnout hluboko do nitra člověka. Do nitra, které je stvořeno a naplněno Bohem. Společně se svým partnerem, profesorem biblistiky, Pinchase Lapide, hledají odpovědi na základní otázky lidského bytí a jeho transcendentního rozměru. Oni je vlastně ani nehledají. Oni je pouze formulují. Z reakcí, vyjádření a

formulací je zjevné, že oba vzdělání, zkušenosti a zralí pánové mají v mnohém už jasno. Jsou v tom pro mne velkou inspirací a pomohli mi pojmenovat mnohé, co jsem vnímal, ale pojmenovat nedokázal. Pomohli mi také nalézt odpovědi na mnohé otázky. Ale snad nejvíce si na nich cením, že navzdory svému vzdělání, zkušenostem a životní praxi zůstali do konce života skromnými a stále hledajícími. Dokázali i v tomto rozhovoru pokrčit rameny a přiznat: „To nevím, to je pro mne tajemství.“ V této souvislosti je obdivuhodně pokorný a otevřený postoj Frankla, který celý svůj profesní život, jak bylo uvedeno, vybudoval na nutnosti hledání životního smyslu pro každého jednotlivce. Svému partnerovi říká: „Nikdy nemohu vědět, zda existuje konečný smysl, vše hovoří v zásadě pro tuto možnost i proti ní... Nevím, ale rozhoduji se pro to jedním. Budu žít tak, jako by poslední smysl existoval, budu žít tak, jako by Bůh existoval.“

Knížku Bůh a člověk hledající smysl lze doporučit všem, kdo stále svůj smysl, důvod existence, místo a naplnění svého života hledají. Těm ostatním ale asi taky. Dost možná, že především těm ostatním...

Frankl: „Existují tři základní možnosti, jak nalézt smysl, tvořit hodnoty: za prvé, když něco dělám, něco tvořím; za druhé, když něco prožívám, když miluji, tedy něco světu dávám a něco si z něj беру; ale za třetí, když se vše rozpadne, když nějakou situaci nemůžu změnit, potom je na mně, i toto nějak smysluplně pojmut tím, že utrpení proměním v sílu.“

Mirek

Velký rozvod

C. S. Lewis

Clive Staples Lewis je bezpochyby jedním z nejznámějších a neúspěšnějších irských spisovatelů. Jeho nejznámější dílo, Letopisy Narnie, netřeba připomínat. Možná ale stojí za zmínku, že se knih z této série prodalo celosvětově více než sto milionů výtisků. Za připomenutí také stojí, že byl Lewis v dětství pokřtěn, ale v době svého dospívání od víry odpadl. Později se však, mimo jiné pod vlivem přítele Tolkiena, znovu obrátil ke křesťanství a stal se jedním z nejvýznamnějších křesťanských laických apologetů minulého století.

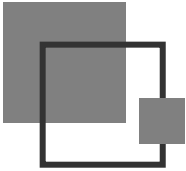
Kamarád, který mi útlou knížku Velký rozvod ochotně zapůjčil, mi s nadšením sděloval, že teprve na základě této knížky pochopil křesťanskou eschatologii. Při vší úctě ke kamarádovi i k oficiálnímu učení naší církve eschatologii, tedy vědu o posledních věcech člověka, pochopit nelze. Ať se již snažíme chápat eschatologii z pohledu jednotlivce jako konečné naplnění jeho života (někdy dosud nešťastně prezentované jako „poslední soud“) anebo jako dovršení dějin spásy lidstva, těžko lze co prokazovat. Z lidí tam zatím nikdo nebyl, kdo by se vrátil a svědčil. Pokud bychom byli důslední, neměla by tedy eschatologie ani být považována za vědu.

Ale přece: Jako křesťané vnímáme dějiny lidstva jako lineární vývoj. Někde začaly (stvořením, velkým třeskem) a někam směřují. Je tedy žádoucí zabývat se jak tím začátkem, alfou, tak také završením, omegou. Pro obojí nás Bible, církevní otcové i církevní tradice vybavují cennými podněty. Detailnější představu o té „poslední realitě“ v životě člověka si pak vytváří každý sám. Pokud se přidrží výše zmíněné církevní zkušenosti, nemůže udělat chybu. C. S. Lewis

rozhodně chybu neudělal, když se rozhodl konkrétně popsat svoji představu „života po životě“. Celá tato kniha a tím i příběh začíná krásně: „Připadlo mi, že...“ Jeho příběh – anebo lépe, příběh jeho knižního hrdiny – je výletem ze světa zatracení do světa vykoupení.

Hrdina knihy se vydává autobusem ze šedivého, ponurého města zatracení společně s ostatními cestovateli do jiného světa. Ten jiný svět ale není na první pohled laciným zaslíbeným rájem. Prvními pocity jsou vedle pocitu svobody i nejistota a pocit nejasného ohrožení. Jsme již v ráji? To není zcela jasné. Čtenář postupně objevuje, že cestující autobusu jsou sice v jiném světě, jsou ale zatím jen na počátku cesty, která se zdá být velmi podivná a rozhodně ne jednoduchá. Kupodivu – anebo logicky? – někteří cestující, kteří ještě nedávno dleli v beznadějně šedi ztraceného města, ani netouží po tom jít dál. Někteří ihned konstatují, že tam ve městě jim vlastně nic nescházelo a že zkrátka počkají, až budou moci nasednout na zpáteční cestu.

Knihou Velký rozvod není ani tak příběhem jako spíše sledem řady rozhovorů, které hrdina vede s bytostmi, které na své cestě potkává. Každý rozhovor je příběhem jiného člověka. Je pohledem do jeho duše a do jeho míry uzavřenosti. Tak se v tomto novém světě zabydluje bývalý zločinec, který říká: „Ne, nestydím se za to, co jsem udělal v tom smyslu, jak to myslíš ty. Nemyslím na sebe. Sebe už jsem opustil...“ Naproti tomu se ze svých vlastních smyček těžko vyvléká člověk, který dle jeho názoru vedl spořádaný život: „Ukřivdili mi, to jsem si přece nezasloužil. Vždycky jsem dělal jen to nejlepší a nikdy jsem neudělal nic špatného...“ „Já s tebou ale na jedné lodi nepojedu. Co bych tu dělal, neprosím se nikoho o milost.“

Je přínosné se do těchto rozhovorů začíst. Pevně věřím, že v mnohých z nich najdeme sami sebe. A pokud stojíme o to, aby nám přečtení této knížky dopomohlo v té naší klopýtavé cestě k věčnosti, hledejme se ve vyjadřování a v postojích těch bytostí, které touží po návratu do šedého města. Pokud v těchto bytostech budeme objevovat jen ty ostatní okolo nás, moc nám to nepomůže.

C. S. Lewis v předmluvě ke knize uvádí názor, který se prolíná celou knihou. A já jej zde milerád uvádím jako motto celé knihy: „Nemyslím si, že všichni, kdo si vybrali špatnou cestu, zahynou. Jejich záchrana však spočívá v návratu na dobrou cestu.“

Po přečtení knížky *Velký rozvod* souhlasím s kamarádem, který mi ji

zapůjčil, že tento text v mnohém umožňuje lépe porozumět „posledním věcem člověka“ v souladu s tím, jak nás nasměrovává křesťanství. Mnohým, ale nikoliv všem. Lewisovo někdy příliš ostré pojetí buď-anebo sice koresponduje s křesťanstvím prvních tisíce (možná prvních dvou tisíc) let. Méně však koresponduje jak s tisíciletou tradicí židovskou tak i s křesťanstvím, jak je vnímáme v dnešní době. Je mi líto, že na toto téma s panem Lewisem už polemiku nepovedu. Zemřel v roce 1963, dříve, než jsem já přišel na svět. Jím vyličený obraz konečného naplnění života je ale s mou představou dostatečně spřízněn na to, abych se v budoucnu na setkání s autorem mohl těšit.

Mirek

Kulturně duchovní dění

Koncert Schola Ecnemica Kostellowa. 8. 11. 2014 v 19:00, Mor. Knínice.

Dobročinný koncert na pomoc lidem bez domova. Ekumenický sbor z Brna a okolí. Další vystoupení: 7. 11. 2014 v 19:00 v Židenicích na ul. Jílkova 74 a také 9. 11. 2014 v Brně u Jezuitů, v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Duchovní setkání s P. Peterem Krenickým. 14. 11. 2014 v 18:00

Peter Krenický působil jako misionář řadu let na Zakarpatské Ukrajině. Věnuje se mládeži, dětem, rodinám i starým lidem. Duchovní obnova proběhne v kostele sv. Jakuba v Brně. Program: modlitba chval, mše svatá a beseda o situaci na Ukrajině.

Adventní duchovní obnova manželů. 28. – 29. 11. 2014

Víkendové setkání manželů na Vranově u Brna. Lektor: P. Josef Mendel. Organizuje brněnské Centrum pro rodinu a sociální péči. Obnova začíná v pátek v 16:30 a končí sobotu v 17:00.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 30. 11. 2014

Redakční rada: Hana Prokopová, Jana Kolaříková, Dáša Montágová, Petr Prokop, Mirek Strašák.

Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz
